

?El delicte de mentir

«En molts casos un fals testimoni pot ser la prova definitiva per considerar culpable una persona de fets delictius molt greus»

Han condemnat una funcionària del cos de policia a Figueres, a 21 mesos de presó per haver cobrat 10? a un centenar de persones durant els anys 2009 i 2010 per un tràmit administratiu en relació amb el DNI, que per a ells hauria d'haver estat gratuït. El muntant total del frau ronda els 1200 ?. Sense violència ni intimidació, sense greu perjudici en l'economia dels que van patir la defraudació (tot i que els 10 ? no per això deixen de ser-ho i que la dona forma part de la funció pública), la processada s'ha lliurat per ben poc d'entrar a la presó.

El sistema penal no és sovint del tot capaç de calibrar els béns jurídics en joc en cada cas. Un exemple en podria ser el fals testimoni. Al judici del procés pels fets de l'1 d'octubre s'ha produït en un moment donat l'advertiment per part del president del tribunal a un dels testimonis sobre l' eventualitat d'incórrer en aquest delicte. De fet, al final del seu interrogatori el fiscal ha demanat que es lliuri testimoni de particulars al jutjat de guàrdia perquè creu que efectivament el convocat a declarar ha mentit. La pena màxima per aquest motiu és de dos anys. Per la qüestió del DNI el fiscal en demanava tres i sols després d'un pacte ha rebaixat a petició al cap de 21 mesos de la condemna, als quals s'han afegit cinc d'inhabilitació per exercir la seva feina.

Però quin greuge és més important des d'un punt de vista pràctic? En molts casos un fals testimoni pot ser la prova definitiva per considerar culpable una persona de fets delictius molt greus. És evident que el marge de discrecionalitat judicial existeix. Però també ho és que la llei no permet prou marge de maniobra al jutge, per poder calibrar en cada cas el mal que es pugui causar a una persona.

Cert és també que la frivolitat amb la qual poden mentir els testimonis es relaciona no sols amb la pena, sinó també amb la general consideració social acrítica amb la mentida. Dubto, tanmateix, que aquest desequilibri serveixi a la causa de la credibilitat de la justícia, tot i no ser aquesta, la justícia, del tot i directament responsable de la situació.